

Den Frisindede.

4de Aarg. Tirsdagen, den 18de September, 1838. Nr. 74.

Kedigeret og udgivet af Claudius Rosenhoff.

Motto: Non haberi, sed esse.
Ei blot synes, men være.

(Tycho Brahes Smb.)

Thorvaldsen her!

„Den Krands, Europa sætter om hans Pande,
Etal da hos Dansten straalte dobbelt Sion“ —
S. L. Ørsted.

Idag skal Politik forstumme —
Kem, blide Sanggubinde, kom!
Vær atter god! spil ei den Grumme!
Jeg har jo stemt min Harpe om.
Hvis ellers her Partier findes,
Er Vaabensfilstand dog idag;
Hvor Kunstneren skal Krandsse bindes,
Vor Alle gjøre fælles Sag.

Og det en Kunstnerfyrste gjælder;
Ehi han er Fyrste, han er stor!
Hans Rige Vaabenmagt ei fælder,
Trods Statsgjæld vil det staae i Flor.
Vær stolt, Du lille Plet i Norden,
Du, „Dannevang med grønne Bred!“
Har Part i ham end hele Jorden,
Saae Du dog bedst hans Sonlighed.

Dog at, o Musa! Du som Fulde
Mig lære synge blidt paany,
Du kan ei hjælpe mig, Du Fulde,
Beundrende Du tier bly.
Ei smukke Ord Du har at give;
Henrevet selv, ei Du formaer
At kunne Andre nu henrive:
For Musers Yndling taus Du staaer. — —

Er det fast ei, som med ham kommer
Til Nordens længe barste Luft
En Alfesker fra Sydens Sommer
Og vifter ud sin varme Duff?
En venlig Hand os alt omskræve:
Dø, længst af Hverdagslivet træt;
Ditt Himmelnist paany oplever,
Hvor Kunsten atter stæer sin Ret!

Til X. X. i Anledning af hans i Bladet Søndagen Nr. 26 indrykkede Stykke: „Til W. W. 2c.“

Jeg havde først i Sinde, aldeles ikke at besvare Deres ovennævnte Stykke, da jeg fandt, at hvad De fremfører i det Væsentlige aldeles ikke gjendriver de Indvendinger, jeg havde gjort i Anledning af Deres tidligere i Bladet „Dagen“ indrykkede Opmuntring til at bygge en ny catholisk Kirke. — Imidlertid have indtrufne Omstændigheder og flere Venners Tilskyndelse bevæget mig til at lade dette Forsæt fare, og give det i følgende Linier indeholdte Svær.

At de har „dechiffreret Regnskaberne for 1832, 33 og 34 urigtigt“ har jeg jo aldeles ikke villet bevise. — Det Hele, hvad jeg agtede at godtgjøre, var blot, at den forrige Administration, hvori to værdige Medlemmer af de nuværende deeltog, ikke var saa slet, som det synes efter de tre af Dem anførte Aar, hvor Udbetalingen til Keuther foranledigede en betydelig Forringelse af Formuens Tilvæxt, og at jeg derfor, ligesom Forstanderskabet i 1835 Aars Regnskab, valgte et Tidsrum af 5 Aar, kan vistnok kun den, der ønsker at see Sagen fra Skygesiden, finde utilgiveligt.

Hvad de 2100 Rbdlr. angaaer, som ved Bianco's Tjenestetjendes Død tilfaldt Menigheden, da er det undgaaet min Opmærksomhed, at de i 1830 allerede vare regnede til Formuens Beløb, og det fordi jeg kun har efterseet De Regnskaber, som De i Deres første Stykke omtaler. I denne Anledning maa jeg dog bemærke, at det var at ønske, at Regnskabsførelsen var indrettet saaledes, at man for at forstaae et Regnskab, ei maatte have fornødent at gennemsee de 6 foregaaende Aars Regnskaber.